

Трѣба по тоя случай да се забѣлѣжи тукъ мимоходомъ, че, въпрѣки нѣкои различни възгледи между българския Екзархъ и руския посланникъ по воденето изобщо черковнитѣ работи, слѣдъ издаването Султановия ферманъ за българската Екзархия първиятъ всё слѣдваше да се ползува лично съ довѣрието на втория, а този послѣдниятъ, дипломатъ съ широкъ кръгъзоръ, не го лишаваше никога отъ своитѣ съвѣти и отъ своята поддръжка, до колкото поне му позволяваха, отъ една страна, положението му като прѣдставителъ на една велика държава, отъ друга страна, извънреднитѣ сега и за него врѣмена въ развълнувания Цариградъ. Безъ никакво прѣувеличение може да се каже, че своята видима сила, а до нѣйдѣ и своята пораснала нѣкакъ рѣшителность въ ония мѣчни и тежки врѣмена, Екзархътъ ги черпѣше до извѣстна степенъ въ поддръжката, която всѣкога намѣрваше у неуморимия въ своята енергия руски посланникъ, и да се каже това толкозъ по-много, че инакъ Екзархътъ бѣше чловѣкъ, който напълно съзнаваше и справедливо цѣнѣше както свѣнливия си характеръ и мѣрквата на своитѣ слаби сили, така и безсилието на окръжаещитѣ го съвѣтници прѣдъ могуществената въ всѣки случай Турция и разнитѣ политически въ нея чужди сплетни. Това счита за длѣжностъ да засвидѣтельствува тукъ пишещиятъ тия редове, който не веднажъ и дважъ е служилъ като посрѣдникъ на Екзарха Антима при знаменития руски посланникъ.

VI.

Тероръ въ Цариградъ.

Между това положението въ България не се измѣняваше. Новото царствие не само не послужи за какво-